

Cuvinte noi și vechi

Bragagiu

Cântăresc cât o să doară
Inima întinsă foaie
Slovele din cer de vară
Când cădea-vor pe ea ploaie.

Și vor bate-o cu durere
Grindină albastră, rece
Zdrențuindu-mi din putere
În potopuri s-o înece.

Vânătați mi-or pune una
Lângă alta-n dalba filă
Și-oi dori, poate, ca Luna
De pe mări să verse milă.

Orișice cuvânt m-ar frige
Ce-ar țipa căzut din stele
Din timidul pic de sânge,
Până-n cugetele mele.

Când voi pierde greutatea
Lor cât este și cât duce
Îmi voi pune libertatea
Troiață la o răscruce.

Să arate calea unde
Poezia să pornească,
Numai fața mi-oi ascunde
Cu rușine omenească.

Ele să nu se-nspăimânte:
De la ochi până la gură
Mi-au tăiat cuvinte-nfrânte
Brazdele de zbârcitură.

Doar ca boabele amare
Și adânc nedumerite
Tot mă-ntreabă: „De ce oare
Nu suntem printre cuvinte?!”

„Când un vers viață va prinde
Și îmi va zbura din brațe
Inima-mi se va întinde

Și pe voi să vă înalțe.

Să vă dau și vouă cale
Printre fluturări de vise,
Iar eu tot voi crește-n jale
Rămânând printre nescrise.”
Victor Bragagiu